

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя
2 лв.

Год. абонаментъ 20 лв.
Излиза ежесечно.

Редакция и администрация въ клуба
— Варна, ул. „6 Септемврий“ № 23.

Обявления се приематъ
по споразумѣние.

Броя
2 лв.

ИЗХОДЪ.

Нееднократно сме изтъквали печатно и словесно, че културно-просветното икономическо Дво „Варненски Коренякъ“ не е политическо сдружение, не е политическа организация. Задачите и целите му сж точно, ясно и положително определени въ устава му, които нѣматъ никакво съприкосновение съ партизанщина, съ полтика. За постигане целите си, за изпълнение задачите си, то дири и подкрепата и съдействието на стопанската ни община, следователно интересува се отъ сждбата ѝ, отъ хода на дѣлата ѝ, отъ доброто нейно съществуване.

Ето, къде е допирната точка съ стопанството ни, което е мило за насъ и което искаме да се управлява отъ лица, имащи тѣсни, яки и трайни връзки съ него, а не отъ лица, които сж дошли отъ разни краища на Балканския полуостровъ и които съ лъжливи маски се препоръчватъ за доброжелатели на това стопанство, състоянието на което е плачевно. То е потънало въ партизанщина, въ демагогия и разточителност — едни отъ главните причини на неговото отчаяно, трудно положение. Повелителен дългъ е на всѣки гражданинъ да извлече урокъ отъ миналото и да съзнае, че коренните жители сж на правъ път, както това сме извявали и другъ път, и че тѣ изпълняватъ единъ свяшенъ дългъ къмъ своя роденъ градъ, къмъ своята стопанска община, като полагагъ усилия, трудъ и водятъ благородна, идейна борба за достижение възвишения си свѣтълъ идеалъ. Тия граждани и коренни жители, които не сж извели урокъ отъ миналото и настоящето и не искатъ да се стреснатъ и отъ истината, отъ действителността, която съ всичката си голота се излага предъ взора имъ, че стопанството ни е паднало въ тинята на безисходността отъ алчните, користните, партизанските дѣла на мнимите доброжелатели, доказватъ положително и недвусмислено какво не искатъ или не желаятъ да слушатъ тоя нашъ искренъ зовъ къмъ отрезвление, къмъ съзнание, и да видятъ самата печална действителност; какво сж глухи и слѣпи отъ неоправ-

дателно и осждително безразличие, ръководими отъ себелюбие: „следъ насъ, потопъ!“ Не допускаме ние, за тѣхна честъ, че това безразличие е тѣхно ръководително начало за сждбата на стопанската ни община, за своя домъ, защото нѣма гражданинъ, който рано или късно да не съзнае правотата на нашето добро дѣло. Живото слово, което трѣбва да събуди съзнанието имъ, следва да играе своята завидна, трудна роля между тѣхъ, а тая просвѣтна роля ще се изпълни отъ всички стари и млади членове на дружеството ни. Голѣма е надеждата ни въ тая посока и досегашните резултати сж доказали това, и питаеме пълна вѣра въ достижение свѣтлия ни идеалъ. Едно вътрешно чувство на дългъ ни кара да кажемъ думата си, па макаръ да остане тя гласъ вопіющи въ пустинѣ, и да облекчимъ съвестта си и да ѝ дадемъ миръ, когато говоримъ истината, макаръ и да е тя горчива, че стопанството ни, неговия животъ, се намира въ безисходностъ която не е невъзможна да се преодолѣе. Нима това гражданинътъ не вижда, не съзнава? Нима той не иска, щото стопанството ни да се намира въ едно цвѣтуше положение, а отъ това неговото благосъстояние? Нима той не допринася за да стане изходътъ отъ това бѣдствено състояние невъзможенъ съ своето некрасиво безразличие? Нима той действа още подъ дебелина сѣнка на миналото и тмата на настоящето? Нима той действа подъ мисълта, че изходътъ е невъзможенъ и чака да стане нѣкое чудо за да се изведе стопанството ни къмъ свѣтълъ друмъ, къмъ благосъстояние? Не можемъ ние да допустнемъ подобна мисълъ, защото коренния жителъ, гражданинътъ въобще, е далъ достатъчно доказателства за своята обичъ къмъ сждбата на стопанството ни въ трудни времена, и не ще позволи, при насложилите се обективни условия, на мнимите доброжелатели, изкористующи положението си, да тласнатъ стопанството ни въ бездѣнна пропасть и да изчезнатъ въ покоитъ си тамъ, отъ гдето сж дошли! Пороя отминава, а пѣсъкътъ остава — велика мъдростъ!

Тържествено заявяваме, че изходътъ отъ това тежко, отчаяно положение на стопанската ни община, не е невъзможенъ. Тоя изходъ се намира въ ръката на гражданина, въ неговото желание да допринесе къмъ нашите усилия и своята готовност, искрена и вѣрна, да ни помогне за избавление своя домъ отъ разхищение, отъ опропастяване, отъ затѣване въ пропастьта.

Предъ гражданството, коренните жители, днесъ ние имаме единъ повелителенъ дългъ, да имъ отправимъ още единъ пътъ искренъ зовъ за сплотяване на всички съзнателни сили подъ знамето ни за освобождение отъ гнета на безразличието и за стремѣжъ да изведемъ своя стопански домъ отъ това бедствено положение, въ което се намира. Нека си подадемъ ръка за да си изпълнимъ граж-

данския дългъ къмъ нашия роденъ кжтъ, за да отдадемъ своята енергия на служба, честна, искрена и безкористна, на своя градъ, като съзнаваме, че чувството на отговорностъ предъ историята, предъ настоящето и бждащото поколение, е голѣма и не дава мира на нашата съвестъ, и за това зовемъ всички коренни жители, всички граждани за сплотяване и за това водимъ идейна борба за тържеството на идеала ни, за издигане стопанската ни община като една действителностъ, стояща надъ всичко, по-ценна, по-свѣта отъ личното наше благо и отъ нѣкакви си услуги и облаги.

Надѣваме се, че ще бждемъ чути отъ ония, които не искатъ да чуятъ и видятъ причините, които опропастяватъ нашия стопански домъ.

Жеко Ив. Жековъ.

ОДЕССУСЪ (Стара Варна)

Исторически данни.

(12)

Въ 1828 г. нова война между Русия и Турция. — На 14 Априлъ билъ издаденъ манифестъ отъ Царя Николая I, за обявяване тая война на Турция. Видимите причини сж били: оскърбление на руския флагъ, затѣжанието на руските кораби въ Босфора и съ това спирането на руската търговия. Руските войски напреднали къмъ европейските и азиатските владения на Турция. Русия е имала въ това време господство въ Черно море вследствие на своята флота, и за това операционната линия била избрана по брѣга на морето — отъ Измаилъ презъ Варна за Цариградъ. Завладяването Варна за руситѣ е било отъ голѣмо значение и за това сж положили особено грижи.

Руситѣ преминавайки Дунава, близо до устието му, стигнали на 29 юний въ Добричъ, гдето се присѣднуила друга руска войска, около 40000 души. Единъ отрядъ отъ 5000 войници билъ насоченъ къмъ Варна, а останалата е било решено да се насочи противъ Шуменъ. Появяването на тоя слабъ отрядъ предъ Варна, насърчило турския гарнизонъ отъ 15000 души да излезе отъ крепостта и да го нападне. Естествено руситѣ се държали само отбранително задъ редутите, построени на северъ отъ крепостта. Руската флота постепенно е пристигвала и пристѣпвала къмъ правилна морска обсада. Тя сполучила да завладѣе турската гребна флотилия. По сухо сжщо руситѣ сж предприели обсадата. На височината с. Малтъ-Аладънъ билъ изпратенъ отрядъ, за наблюдение отъ страна на града. Въ езерото сж били пуснати гребни лодки. Не липсвала обсадна артилерия. Лично Николай I е наблюдавалъ

блокадата отъ „Турна тепе“, който е злѣзълъ на суша отъ кораба „Парижъ“ близо до мѣстността „баиръ-баша“ по пжтъ, нареченъ „московски пътъ“.

Обсадата траяла три месеца, и най-после Варна, следъ дълги, упорити усилия е била превзета отъ руситѣ, които властвували отъ 1 октомврий 1828 до първата половина на августъ 1830 г. Турцитѣ били прогонени до Айтосъ. Флотата е направила голѣми упостошения въ града, особено въ I и II участъци. Зимата настѣпила и руситѣ сж отеглили на зимни квартири. Презъ това време се подкачили преговори за миръ, но Австрийските интриги сполучили да оцетятъ мира. Войната пакъ се подкачила. Походътъ презъ 1829 г. отъ страна на руситѣ е билъ усиленъ. Руситѣ минали балканитѣ и на 7 августъ 1829 г. Дибичъ Задбалкански се спрелъ предъ стени на Одринъ, който и се предадъ. Турция била принудена да поиска миръ и на 14 Септемврий се е сключилъ Одринския миръ, който разрешилъ и неразрешения дотогава гръцки въпросъ, именно образуването на гръцката държава, благодарение на руското оржие и на пролѣтата руска кръвъ. И тѣй изпълни се една точка отъ начертания руски планъ за освобождението на християнитѣ на балканския полуостровъ. Казахме, че сжщата целъ е гонила и папската римска църква. Отъ тукъ и стѣклновения между Русия и другите европейски държави, побудени отъ Папите.

Руските войски къмъ 1831 — 1832 г. сж отеглили и опразнили Варна — турската областъ. Султанъ Махмудъ II на 18 Априлъ 1837 г. пристигналъ въ Варна, като презъ 1886 г. е на-

редил да се възобновят крепостите, стените на града.

През м. май 1853 г. въпросът за святител мѣста въ Палестина — православието и католицизма — изпъкнал и станал причина да се обяви нова война между Русия и Турция. защото последната не е искала, по съветът на Англия и Франция, да даде писмено нѣкакви права на православните християни. Почнала източната война — Кримската война — похода на полумесеца съ кръста против православна Русия. Така голѣмото значение на гр. Варна се отбѣлзвало. Руситѣ минали вече Дунава. Варна станала сборен пункт на съюзните войски — английски, френски и турски. През м. май 1854 г. вече командването се намирало тука. На 27 юлий 1854 — деня на св. Пантелеймонъ, около 7 часа вечерта избухнал голѣмъ пожаръ, който траялъ 6 часа, унищожил цѣлия пазаръ до пристанището, Табакъ-хането и до Балъкъ-пазаръ. Не само пожаръ, но и страшна холера върлувала. Варна била станала гробница за съюзните войски.

Решено било да настѣпят войските къмъ Кримъ. На 8 септември преносната флота — 320 парахода — пристигнала и трѣгнала съ войниците къмъ Кримъ — Севастополъ, придружена отъ 34 голѣми броненосци и 56 крайцери.

Варна е била цѣла болница и както казахме, гробница. Кримската война се свършила презъ 1856 г. Виждаме, че Гърция се освободи; следъ нея Черна-гора, Сърбия, Румъния — християнски народи, сродни по вѣра, и сродни по кръвъ. Оставаше само България още неосвободена. Миналите войни се водѣха, както видѣхме, презъ почти еднакви итервали. Очакваше се да се минѣтъ 20—22 г. за да почне нова война. Това се сбъдна. Въ 1877 г. бѣше война за последния християнски и славянски народъ — България. Пакъ руския народъ пролѣ кръвъ за християнството. Руситѣ прегазили Дунава въ Свищовъ и напреднали въ вътрешността на България. Варна бѣ превзета отъ руситѣ на 27 юлий 1878 г. Голѣмия пожаръ въ Варна — 27 юлий 1854 г. разруши града, а въ 27 юлий 1878 го възкреси.

Блесна зарята на свободата, която блести и до сега. Всички крепости и стени се разрушиха, освободи се града отъ преградата и свободно подиша!

Вѣрваме, че сме сполучили да дадемъ вкратце исторически данни за нашия гр. Варна отъ основаването 571 г. преди Р. Хр. т. е. 2799 години, до 27 юлий 1878 г. на съгражданитѣ ни, съ което изпълнихме единъ свой дългъ. Остава сега на бжджия историкъ да даде една пълна и системна работа за историята на града, за която има много и много материалъ. Quod potui feci, faciant meliora potentes.

Край.

Архим. Иннокентий.

Копирнитѣ книги на Варненската българска община.

(1868 — 1876 год.) (6)

Копието отъ писмото на стр. 149, което е вече полуизвѣтрѣло и адресирано до Архим. Панарета въ Девня, не съдържа нищо важно съществено.

На стр. 150—153 е помѣстено копие отъ писмото до членоветѣ на Българската община въ Пазарджикъ (Добричъ), което поради важността на съдържанието му, предаваме го изцѣло.

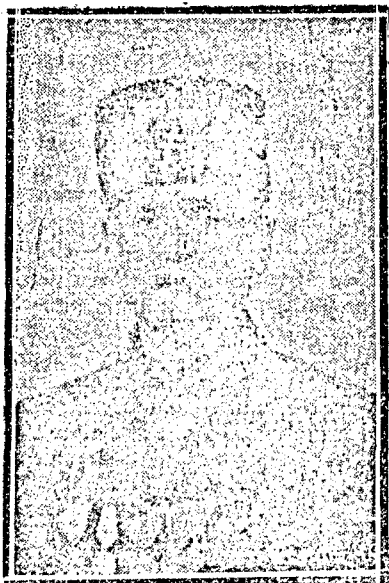
„Отъ идването на двамата младѣжи, които сж представихъ за членове на мнимото Въ общество, отъ една страна и отъ друга въ двѣтѣ Въ последни писма, Виждаме да ся твърдѣ гнѣвливи и незадоволни показватъ и зашто? не знаемъ; По тѣжѣ причинж, за общенароднж полжж и братскж любовж счетохте за благословно, да Въ направимъ нѣколко замѣчаня въхъ недостатъчнитѣ (постѣпката) на Вашето младежко общество, което

не малко негодование причини въ послѣднѣо вѣрмя, когато дойдохъ Вашѣ-тѣ два младежа; на които постѣпкѣ-тѣ, като не намѣрихъ никаква симпатя. — Постоянството юще да правитѣ раздоръ между граждѣнитѣ, умраза между сынове къмъ бащи, зетова къмъ Дяда и даже между проститѣ селяны, за непрепознаването на нашего Архимандрита (който е духовна глава), и даватѣ Вули на бѣла книга, зашто това тѣж? До кога тия нередовности? Не знаетѣ ли: че тия постѣпкѣ ся противъ законни, както на *правителството*, тѣж и на царковнитѣ закони?“

„Въ тоѣж случай ся пренудихме да въ предварително посѣвѣваме братски и да Въ кажемъ веднѣжжъ за всѣгда, недѣйтѣ става причинж за раздоръ и умраза, — зашто то на послѣдѣкъ каквото и да ся случи оставате подѣ отговорностъ прѣдъ правителството, църкватж, народа и прѣдъ Бога“.

„Много кжсно ся събудихтѣ господа, а искате да достигнете до тамъ, гдѣто предѣлѣ нѣма, нѣ знайтѣ: че, пѣтищата Въ ся затворени. — Въй може да знайте тука бжлгжрщинжтж до преди 4—5 години, и ся намѣрваше въ крайнж отчаяностъ и въ жалостно положеніе; Тогава Въй, освенъ гдѣто хаберъ немахтѣ, нѣ даже не чувствуватѣ да ли стѣ бжлгари!... А днеска когато тукашнитѣ бжлгари съ голѣми си старания и пожертвование успѣха и надвигжж неприятелитѣ си Гръко-гагаузи и поставихъ на цело бжлгарщинжтж, въ тозы едничакъ главенъ крайморски градъ. — Въй вмѣсто да ны бждетѣ вѣчно признателни, гдѣто въ дадохме свѣтъ на учитѣ, то напротивъ ся вѣружававѣ, срещу тукашнжтж общинж, като разнѣ доказвате на проститѣ селяны, да не препознаватъ нашего Архимандрита, общинжтж и даватѣ Вули на бѣла книга, които не сж Друго освенъ да направитѣ раздоръ и умраза мѣжду два града и сжщи бжлгари. Жално! отъ истѣнна и много жалъ за неблагодарностъ-тж Въй, когато ный и Въй трѣбваше да имате братскж любовъ по между си, гдѣ да можемъ всѣгда да противостоймъ, противъ неприятелитѣ си, грѣко гагаузи, то за частнитѣ сы капризий вржшитѣ противното.“

Георги Минковъ.

Настоящият портретъ е на Георги Минковъ, роденъ въ гр. Варна, презъ 1854 год. Той е братъ на известния нашъ съгражданинъ Хаджи Тома Димитровъ, чийто родъ произхожда отъ гр. Котелъ. Г. Минковъ е билъ доброволецъ въ Капитанъ Райчевата чета въ Сърбия презъ 1876 г. При обявяването на освободителната война, той отива въ Пловещъ и постѣпва въ българско опълчение, II дружина, IV рота. Взелъ е живо участие въ боеветѣ при Ст. Загора, Шейново и Шипка, безъ да бжде раняванъ. Награденъ е съ 5 ордена. Дѣдо Георги по настоящемъ е живъ и здравъ и живѣе при своята дѣщеря. Той е *единствениятъ българинъ коренякъ отъ града ни*, който е взелъ участие въ освободителната война. По настоящемъ е членъ на дружеството ни.

—Нѣ тозы Въ недостатокъ не произлѣзва отъ друго нищо, освѣнъ: че сте поставили членове млади такива, които нѣматъ точна понятія отъ общественни работѣ.“

Въ знаете: че, въ обществото ся... твърдѣ деликатни... работи които за да рѣши единъ младъ е нѣчто противъ църковните работѣ и закона: затова трѣбваше да отберетѣ отъ второ степени-тѣ и по-вѣзрастни единородцы: Тѣхната рѣвностъ е чрезмѣрна, та вмѣсто успѣхъ докарватъ спжнки“.

Единородцы! Елатѣ въ съзнание, съобразявайтѣ сж по духа на общината и по мнѣнието на *правителството*, зашто-то другъ яче иматѣ да отговарятъ предѣ църковнитѣ закони, и предѣ *правителството*. — Въй ако и да не проумяватѣ или пакъ искате да ся преструватѣ, то Въ казваме послѣдѣнъ пѣтъ, че, когато ида е, Все стѣ подчинени и днесъ и до вѣка на Тукашната Главна община, която е въ пѣлно право да Въ управлява и сжди по църковнитѣ закони, а *честното правителство* за граждански и политически работѣ. — Зашто, не позволява вѣки да отива сѣки по волята си и варви *башибозушки*. (Следва)

Общинския бюджетъ.

Прието да се говори, и твърде основателно, че бюджетътъ на една община е нейно огледало за финансовото ѣ положение. Въ бюджета трѣбва да се изложатъ ясно, и не надутѣ, всички пера на приходи и разходи, съгласно закона за град. общини. Той ще бжде само тогава реаленъ, когато всичко е претеглено разумно и основано на данни, които не трѣбва да се представляватъ неестествени. Приходитъ не трѣбва да се опредѣлятъ по-рано отъ разходитѣ, защото ако се има предѣ видъ последнитѣ, опредѣлени не по разумна финансова и стопанска политика, а по разточителна съ огледа на партизанщина, която руши стопанството, тогава приходитѣ ще приематъ надута форма, неистинска. Ние многократно сме писали въ колонитѣ на тоя вестникъ, че за „заздравяване общинскитѣ финансии“, трѣбва да се правятъ *икономии, икономии и икономии*. Спасението е тамъ. Нека се направятъ намаления на разходитѣ, които да се приравнятъ съ приходитѣ, и ето единъ реаленъ бюджетъ, който ще бжде приетъ отъ гражданството съ радостъ, тѣж като се пристѣпва къмъ заздравяване финанситѣ на общината. Можемъ да излѣземъ отъ друго становище: като опредѣлимъ приходитѣ, въ естествения имъ размѣръ по изчислѣнията на тригодишни бюджетни упражненія, взети средно, и като не имъ дадемъ надутостъ, ще можемъ да изчислимъ и разходитѣ на стопанството, които ще бждатъ много намалени, и можемъ даже да получимъ излишѣкъ въ бюджета. Съ икономии, голѣми и разумни, като се отстранятъ партизанщината и демагогията въ съставянето на бюджета, ще можемъ постепенно да заздравимъ финанситѣ на стопанската ни община и тамъ — въ *икономическитѣ решителни и голѣми* — лежи спасението ѣ.

Стопанството ни има дългове, дългове повече отъ 50,000,000 лева, и какъ ще може да ги посрещне? Отъ приходитѣ ли, които сж запорирани отъ Държавата? — Не, единствениятъ изходъ отъ това положение мрачно и необещающе свѣтло бжджще, ще можемъ да намѣримъ въ тия две положения:

а) Изисква се *решително перо* за намаления разходитѣ, каквито и да сж тѣ, даже въ закѣснение въ прилагането стопанската политика на сегашната управа, основана на „споразумението“, оповѣстено на гражданството, което предпозита да види стабилизирането на общинскитѣ финансии, да види единъ ура новѣсенъ, реаленъ бюджетъ, отколкото строежа на казина, на бюфети, на сключване заеми и пр. Поддържателитѣ на „разточителността“ трѣбятъ, че не се вършатъ тия общински предприятія за сегашното поколение, а

за бжджщитѣ, че и тѣ трѣбва да носятъ тежеститѣ по изплащане дълговетѣ. Това е софизмъ на демагогията. Каква логика! Какъвъ умъ! Веднажъ забатачайте стопанството въ огромни дългове, като безумно разпилявате, безъ належаша нужда, общинскитѣ средства за удовлетворение партизанщината и демагогията, като се ржководите отъ това себелюбиво начало — „следъ насъ потопъ“ — лесно е да се говори съ такъвъ цинизмъ: „Нека помислятъ бжджщитѣ поколения!“ Последнитѣ ще ви проклинатъ, че не сте били справедливи, не сте били домакини, не сте имали понятие отъ стопанство, финансови мѣроприятия. Тѣ, ако се водятъ по вашата логика, ще направятъ сжщото и до гдето, най-после, стопанството ни ще бжде принудено да повика държавата на помощъ, като назначи комисаръ по икономитѣ съ планъ за възстановяване общината.

б) Ако *сегашната стопанска управа*, ржководяща се отъ нѣкакво си „споразумение“, не се осмѣлява да има това рѣшително перо, не се осмѣлява да тури благого на стопанството, на града, надъ всички „споразумѣния“, надъ всѣка партизанщина, и да ни даде единъ реаленъ, уравновесенъ бюджетъ, като направя всички разумни намаления по *всички разходни пера*, като тури строгъ контролъ върху разходитѣ, и като не възприеме, до като ржководи стопанството, една система на трайно и последователно пестене. — казваме, сегашната стопанска управа *трѣбва да капитулира, да се оттегли отъ ржководството на стопанството ни* и да даде мѣсто на ония лица, които далече отъ партизанщина и демагогия, ще иматъ решителностъ, смѣлостъ да съкратятъ разходитѣ, да направятъ рѣзкото имъ намаление, като иматъ предѣ видъ *благого на стопанството ни, благосъстоянието на гражданството*. Тѣ ще бждатъ единствениѣ хирурги, които умѣло и смѣло ще опериратъ съ ножъ върху бюджета на стопанството, което е скжпо и свидно за тѣхъ и ще отрежатъ гнилото. Нека не си правимъ илюзия, че сегашната стопанска управа ще има тая смѣлостъ и тая решителностъ. Тя иска, штоо партизанитѣ ѣ, дошли отъ разни краища на балканския полуостровъ, да се гоятъ на гърба на гражданството, като получаватъ пенсии и надници, а коренитѣ жители, които сж основата на стопанството да гладуватъ, да бедствуватъ, и да плащатъ тежки общински налози, като ставатъ подигравка въ устата на нагоенитѣ партизани — служаци.

Въ заключение, нека г. г. общинскитѣ съветници, които представляватъ гражданството, да иматъ предѣ видъ и *надъ всичко благого на стопанството*, като направятъ разумни и рѣзки намаления въ бюджетнитѣ разходи и съ това да дадатъ на гражданството единъ уравновесенъ бюджетъ. Ако управата противодействува, съветътъ има закона въ ржката си.

Желателно е, штоо комисията по бюджета да се въодушеви отъ желанието да се направятъ *икономии* въ това направление, което е посочено по-горе въ непродуктивно време и общинския съветъ да се произнесо по бюджета за 1928/1929 год. до 1 Априлий, когато почва упражнението му, а не да се провлача до края на годината. Това провлачание эле говори върху доброто намѣрение на управата.

М. Варналиевъ.

Архим. Иннокентий.

Възкресението Христово и обичая за поздравяването съ червени яйца.

Възкресението на Исуса Христа отъ мъртвитѣ е най-голѣмото чудесно събитие въ всемирната история на човечеството. То е кражгълния камъкъ върху който се съзидатъ основитѣ на нашата християнска вѣра. Ако И. Христосъ не бѣше възкръсналъ, то и нашата вѣра, по думитѣ на св. ап. Павла, щѣше да бжде

суетна, лъжлива (I Кор. 15:17). А който се съмнява във възкресението, той разколебава вратата, върху която се съзижда Христовата Църква (I Кор. 15:14—32).

Очевидни свидетели на възкресналия Господ И. Христос, според разказите на св. евангелисти, сж били Мария Магдалина и другите жени мироносици (Мар. 16:1—9), както св. апостоли (Лук. 24:12—44; I Кор. 15:5), тъй и повече от 500 души братия (I Кор. 15:6), на които Той се явил и тѣ сж го видели със своите очи, осезавали сж Го (I Иоан. 1:1), яли и пили съ Него (Дѣян. 10:41).

Освен горните свидетелства на св. евангелисти, че Христос е възкреснал от мъртвите, ни свидетелства и иудейския историк Иосиф Флавий, който е живѣл през последната половина на първия вѣкъ. Въ своята книга „История на древността“, той пише, че И. Христос е правил чудеса, бил е сжден при Понтийския Пилат, разпнат, погребан и на третия ден възкреснал.

Дори и един от най-върлите врагове на християнството, известния ориенталист Ернест Ренан, въ своята книга „Живота на Христа“, като признава И. Христа за Божий Син, потвърждава и Неговото възкресение от мъртвите. Така той пише: „Покай се сега въ своята слава най-великий Основателю: Ти изпълни Своето дѣло, Твоето божество стои неизблимо. Недей се опасаваше, че дѣлото на Твоите трудове може да загине чрез нѣкаква си погрѣшка. Като Си се възвисил над областта на заблужденията, Ти, от висотата на божествения мир, ще бждеш всѣкога свидетел на безкрайните плодове на Твоето дѣло... Ти си знае за нашите спорове, знае, около което се свързва най-отчаяната борба. Хиляди пжти Си станал по-жизнен, хиляди пжти възлюблен след Твоята смърт, отколкото въ продължение на Твоя живот на земята. Ти си станал толкова драгоценен камък за човѣчеството, щото, за да се изкорени Твоето име от този свѣтъ, необходимо е да се разруши свѣтътъ до основание. Между Тебе и Бога нѣма разлика. Съвършеният победител на смъртта, встѣл въ владение на Твоето царство! Царският пжтъ приготвен, въ течение на хиляди години, от Твоите поклонници, по който Ти трѣбва да преминеш, напълно принадлежи на Тебе“.

Обичаят да се поздравяваме на Възкресение Христово (Велик-ден, Пасха) съ радостното ангелско приветствие „Христос възкресе!“ и да си даряваме червено яйце, сжществуват от дълбока древност. Преданията говори следното. Когато И. Христос се възнесъл на небето, Св. Мария Магдалина отишла въ Римъ да проповѣдва Евангелието. Тукъ тя се явила предъ императора Тиберия, поднесла му червено яйце съ радостното приветствие „Христос възкресе!“ и почнала предъ него да проповѣдва за възкресението на Спасителя. Първите християни, като се научили за това, почнали да подражават на св. Мария Магдалина и като празнували Пасхата, почнали да си дават един на друг червени яйца. Впоследствие тоя благочестив обичай се разпространил по всичката Христова Църква. За него свидетелства един ржкопис от X вѣкъ, който се намирал въ манастиря „Св. Василий“, близо до Солунъ, въ който се казва, че той сжществувал от апостолско време и води началото си от св. Мария Магдалина.

Що е накарала тая последната да даде на имп. Тиберия червено яйце и какъвъ смисъл има това? По тълкуването на Тертулиана св. Мария Магдалина е окрасила (боядисала) яйцето съ червена краска по подражание на иудейте, които съ кръвта на пасхалния агнецъ сж мазали праговете на своите врати (Изм. 12:23). По такъвъ начинъ тя явила на имп. Тиберия, че ние сме се избавили от суетния живот съ скѣпоценната кръвъ на И. Христа, като непорочен и чист агнецъ (Терт. 1, 18, 19).

Яйцето символизира смъртта и

възкресението на Господа И. Христа, а така сжщо и нашето бждаще възкресение следъ смъртта, тъй като то съдържа въ чорупката си зародиш на бждащото пиле. Като отъ него излиза животъ, тъй и отъ гроба, живелището на смъртта и тленieto, е възкреснал Животодавецът, Който и въ бждащия животъ ще възкреси и нашите тѣла. И тъй яйцето ни служи за символъ на бждащото наше възкресение и възраждане въ вечния животъ.

За посмъртната каса на д-вото ни.

Мнозина отъ нашите членове не сж редовни нито съ вноските си къмъ посмъртната каса, нито съ тия къмъ дружеството; ние сме увѣрени, че това не става отъ нежелание да се плаща, но отъ едно отлагане отъ днесъ за утре, или по-ясно казано, отъ немарливост, която, за съжаление, не е изоставена още и, която при даденъ случай, може да причини доста голѣми вреди. Примери отъ недалечно минало имаме, един новъ прибавяме и сега, който върваме, ще даде единъ добър урокъ на неизправния членъ. На 15 мартъ т. г. почина внезапно члена на дружеството Димитър Н. Керанчевъ, покойния бѣ записанъ като членъ на д-вото и членъ на посмъртната каса въ началото на миналата година, платилъ само за 6 месеца до края на м-цъ юний м. г. по лв. 5 месечно, и за посмъртната каса за 4 случая отъ които тритѣхъ сж изчерпани, следователно, не е билъ редовенъ съ вноските си къмъ д-вото, а за да се счита редовенъ, трѣбваше да се издѣлжи до края на м. февруарий т. г., т. е. да внесе за членски вноски лв. 40 и за посмъртната каса лв. 20 или всичко лв. 60, за да се ползува, като редовенъ членъ на д-вото отъ облагите на посмъртната каса, съгласно правилника за сжщата каса, чл. 11 буква в, който гласи: „Членове на касата губятъ право на посмъртна парична помощ при следните случаи: а) когато членътъ е изгубилъ право на членство въ д-вото; б) когато следъ окончателното изчерпване на предвидения въ чл. 9 на тоя правилникъ авансъ за три смъртни случаи, и не ги попълне; в) когато стане нередовенъ къмъ д-вото съ членските си посмъртни вноски и г) когато самъ доброволно се откаже“. Сега, за голѣмо съжаление, при внезапната смърт на покойния, наследниците му се лишаватъ отъ една помощ отъ около лв. 5000, само за това, че той или домашните му, поради немарливост, въ разстояние на 7—8 месеца не сж внесли лв. 60 за да се числи къмъ редовните членове на дружеството.

Като изнасяме горниятъ фактъ, обръщаме вниманието на нашите нередовни членове да бждатъ съ вноските си изправни къмъ д-вото и съ това ще изпълнятъ единъ дългъ къмъ своите семейства, на които при нещастие, ще се облекчи отчасти материалното имъ положение съ помощта на посмъртната каса.

П. В.

Ат. Тодоровъ
Инж.-механикъ

За водомѣритѣ.

Въпросътъ за старите водомѣри е злободневенъ въпросъ, който се язи и въ печата. Единъ отъ мѣстните вестници обнародва една статия на г. инж. Бончевъ, въ която се казваше, че до 1 септемврий м. г. е било срокътъ за подаване заявления за повредените водомѣри, които трѣбвало да се поправятъ и следъ тая дата нѣмало да се уважаватъ заявленията и водомѣритѣ нѣмало да се допускатъ за поправка. За да се изпълне тая заповѣдъ, необходимо е да сжществуватъ работилница, да се доставятъ запасни части, както да има специалисти за поправка на тия водомѣри. Нищо подобно нѣма. Тая наредба прилича на обявата, която единъ търговецъ прѣска

за отваряне на дюкянъ за продажение стоки, обаче, купувачътъ не вижда ни продавача, ни стоката. Действително, общината преди нова година изпрати въ Германия да се специализира единъ монтьоръ, както разправятъ, който е иждивилъ около 20,000 лв. общински пари, и който е престоялъ 10—12 дни, безъ да е владѣялъ немския языкъ. Резултатитѣ сж плачевни, защото никаква специализация не е добита за твърде кжсо време. Благодарение на частните механици, които се явиха за поправка на старите водомѣри на гражданитѣ и за турянето имъ въ дѣйствиe. Какво би станало, ако тия частни техници не биха се явили? — по всѣка вѣроятност, гражданитѣ щѣха да платятъ 1000 лв. и водомѣритѣ имъ да се откупятъ за 200 лева.

Интересенъ примѣръ: на 9 ноемврий м. г. водомѣрътъ № 562349, подъ предлогъ, че не показвалъ вѣрно, е изваденъ и предаденъ за поправка. Въ мое присѣствие тоя водомѣръ бѣ провѣренъ и напълно отговаряше на техническите изисквания, като бѣ записанъ въ съответната книга. Понеже не била внесена таксата 100 л., водомѣрътъ не се пломбира и постави на мѣстото. Следъ известно време притежателката му е била заставена да внесе хиляда лева и купи новъ, подъ предлогъ, че не билъ добъръ нейния старъ водомѣръ.

Въ склада на водопроводното отделение се намиратъ още водомѣри отъ 1922 г. непоправени. Монтьоритѣ, които сж ги вадили, казвали на притежателитѣ имъ, че сж повредени и ще ги поправятъ, за която целъ издавани били контръ-разписки, а на нѣкои казвали, че поправката е малка и утре ще ги поправятъ и ще ги поставятъ на мѣсто. Обаче, години сж минали и водомѣритѣ все не сж поправяни. Сега се иска отъ притежателитѣ на тия водомѣри по 1000 лв. за да получатъ нови водомѣри. Нѣкои не можали да си получатъ обратно водомѣритѣ, понеже не притежавали контръ-разписка. Тия водомѣри носятъ № № 562140, 562032, 562431 и др. Нѣкои граждани сж ходили при надлежното мѣсто да искатъ водомѣритѣ си да ги поправятъ при частни техници, обаче, отговорено имъ било, че тука немогатъ да се поправятъ. Не е вѣрно това, че тука не можали да се поправятъ старите водомѣри. Отъ фабриката „Сименсъ & Халске“ имамъ всички запасни части съ инструкциите отъ самата фабрика и ги поправямъ. Никой гражданинъ до сега, на когото съмъ поправилъ водомѣритѣ, не е изказалъ недоволство.

Споредъ приетия редъ въ водопроводното отделение, следъ поправката на водомѣра, провѣрката, изпитание, пломбиране и съставяне актъ за изправност, тогава тоя водомѣръ се поставя на мѣсто за дѣйствиe. Водомѣръ, неотговоряющъ на условията, не може да бжде приетъ. За услугата на отдѣлението, притежателътъ плаща 100 л. такса, която, по всѣка вѣроятност, се взема за изразходваната вода.

Лансира се още мнението отъ надлежното мѣсто, че повредените водомѣри, следъ като се поправятъ, ще се дадатъ на бедните подъ ноемъ за да попаднатъ подъ контрола за неизразходване много вода. Значи, тия стари водомѣри, които се отнематъ отъ гражданитѣ срещу 200 л., могатъ да се поправятъ? — тогава защо се отнематъ старите водомѣри отъ гражданитѣ и не се допускатъ да се поправятъ? — Заблуждение е, че по тоя начинъ ще може да се помогне на бедните, защото последните ще трѣбва да си прокаратъ въ кжщи вода отъ улицата, т. е. трѣбва водопроводъ да се направи. Кой беденъ ще може да си прокара водопроводъ? трѣбватъ 5—6000 лв. При днешното положение тоя плаща 120 л., иначе ще плаща годишна такса 300 л. и наемъ. Колко вода може единъ беденъ гражданинъ да изразходва и ще ли има преразходъ, ако му се постави во-

домѣръ? — това не е сериозно мнениe.

Има събрани, по наши сведения, около триста стари водомѣри, за които е ангажирана една сума отъ 60,000 л. Защо стои не използвана?

Нѣкои граждани питатъ: защо имъ се иска преразходъ, когато не сж изразходвали онова количество вода, което имъ се полага? — Отъ направената провѣрка се указа, че както при новитѣ, тъй и при старитѣ водомѣри, механизмътъ имъ сж въ изправност. Причината въ преразхода на водата състои, между другото, и отъ влиянието на въздуха въ тржбитѣ, който минава съ голѣма бързина презъ водомѣра, тласка механизма силно да се движи. Водата се прекратява отъ резервоаритѣ въ водната мрѣжа, остава празно пространство, което се запълва съ въздухъ, който е причината за преразхода. Питаме, кой е виноватъ? Водомѣрътъ, разбира се, не лѣже, но кой е виновенъ за това?

Другата причина е, че въ водопроводната мрѣжа се събира много „боклукъ“, който не се отстранява отъ надлежните органи. Тоя „боклукъ“ се разнася съ водата изъ частните инсталации на гражданитѣ и като дойде до рашетката на водомѣра, запълва я и тогава действието му престава. Ето, че водомѣрътъ е повреденъ и трѣбва да се вземе отъ гражданина. Трѣбва да се пречистятъ тржбитѣ за да се избегнатъ тия повреди. Кой е виновния?

Другъ недостатъкъ е забелѣзанъ при инсталирането на водомѣритѣ: — спирателни кранове нѣматъ, а има поставено изпускателно кранче. Последното се поставя следъ водомѣра за изпускане водата и запазване тржбитѣ отъ замръзване. Тия нередовности се знаятъ отъ надлежното мѣсто, но не се предприематъ никакви мѣрки. Защо? — не знаемъ. Какво гласи закона за мѣрките и теглилките? не се обръща внимание.

Доста е писано за водомѣритѣ. Заслужава една анкета да се извърши за установяване самата истина и да се тури точка.

Хлѣбъ и дърва.

По този жизненъ въпросъ, който интересува всички граждани, много се говори, както въ пресата, така и между обществото; но до сега, нѣщо сжществено не е казано, нито е взето едно точно и опредѣлено становище по този въпросъ и гражданството, замѣгляно отъ разни кратки общински съобщения и съ неясни обяснения отъ страна на заинтересуванитѣ, се лута въ неизвестността и е съ убеждение, че нѣщо не красиво се върши около този тъй важенъ въпросъ и заинтересуванитѣ страни много ловко прикриватъ истината. И така минаватъ днитѣ, идватъ седмицитѣ и продължаватъ месецитѣ, по което време неусетно се прехвърлятъ левчетата отъ кесията на едно грамадно болшинство — консуматори въ джебоветѣ на едно малцинство производители.

Говорятъ за картелъ на мелничаритѣ, мълви се за спекули, хлѣбаритѣ пишатъ за неизпълнение отъ страна на мелничаритѣ известни протоколи, общината намира, че причината за поскъпване на хлѣба е повишението на ценитѣ въ странство и редъ други несъобразности, които не почиватъ на реални основи.

Ние не можемъ да разберемъ, защо общината, която ужъ има право да регулира цената на хлѣба, не излиза предъ гражданството съ едно ясно и категорично изложение, въ което мотивирайки своите решения за повишение или намаление цената на хлѣба, да представи една вѣрна смѣтка за ползитѣ на мелничаря и хлѣбара, като вземе срѣдната цена за 15 дни на едно известно качество жито и, по този начинъ, да даде на гражданството едно увѣрение, че никакви спекули отъ когото и да било, не се вършатъ за негова смѣтка и че плащайки хлѣба по нормираната цена, плаща справедливата

полза, както на мелничаря, така и на хлѣбаря.

Ние имаме предъ насъ цѣлата равностѣтка на търговеца-житаръ по гаритѣ, на мелничаря и хлѣбаря и смѣло можемъ да заявимъ, че при днешнитѣ цени на житата, може спокойно да се намали цената на хлѣба съ още 20 ст. на кгр. при задоволителна полза за мелничаря и хлѣбаря.

Очакваме общината ни да се отзове на предложението ни за едно подробно — изложение по въпроса, следъ което, ако стане нужда, ще се повърнемъ отново.

Презъ зимата, отъ първа необходимостъ сж и дървата. Тази година зимата продължи много; дървата въ града, преди месецъ, се продаваха по лв. 600 тона, при тия цени търговцитѣ бѣха задоволени достатъчно, преди десетина дни, увеличиха цената на лв. 700 — а сега, при последнитѣ студове, прибавятъ още едно увеличение отъ 100 лева и днесъ се продаватъ по лв. 800, ако продължи студа, вероятно ще стигнатъ и лв. 900. Това не е ли спекула? Нѣма ли право общината да урегулира ценитѣ на дървата, тъй необходими при сегашната остра зима? И най-важното, че тая грамадна разлика въ цената, се заплаща отъ бедния и оголѣлъ гражданинъ, защото заможнятъ отъ м-цъ Май при лв. 500 тона, складирали въ избата си нужнитѣ му за зимата дърва.

П. В.

За пристанището.

Никой не може да оспори, че пристанищнитѣ работници сж граждани, членове на стопанската ни община, и следователно, тѣхния животъ, тѣхното битие е тѣсно свързано съ живота на стопанството ни, което е задължено да се грижи за тѣхъ, за тѣхния поминъкъ. Тѣ сж повечето коренни жители, но благодарение на случайноститѣ, между тѣхъ има и пришелци и чужди подданици, фаворизирани отъ свои землаци, стоящи на върховетѣ на стопанството ни или отъ лица, които иматъ материаленъ интересъ.

Институтътъ — пристанищно работничество — не трѣбва да остава занемаренъ отъ страна на стопанството ни, както и отъ надлежнитѣ институти, защото е свързано съ тѣхъ. Благоосъстоянието на това работничество е благоосъстояние на гражданството. Усилената, развита търговия, движението въ пристанището, сж източника на това благоосъстояние, на повечето граждани, а не временното курортно време, което благодетелствува само частъ отъ гражданитѣ. Защо стопанската ни община, пита се, се е отчуждила отъ тоя институтъ и се е предала всецѣло на стремежа да заличи „безкултурността“ на града? — Нима на тоя въпросъ не може да се отговори? — Отговорътъ е тоя. Защото, пристанищнитѣ работници — повечето сж коренни жители; защото нѣма още избори да се правятъ за да имъ се прави мили очи; защото животътъ имъ не се съгласува съ живота, който се дава на стопанството ни отъ сегашната управа, защото има сжщо пришелци, които се фаворизиратъ отъ лица, които иматъ материаленъ интересъ.

Нѣма да развиемъ тия точки, но досетливия човѣкъ разбира много отъ изказанитѣ вкратце думи. Считаме за умѣстно да кажемъ, че до като тая стопанска управа ръководи стопанската ни политика по свое схващане, а не по схващане на интереситѣ на града, включително на интереситѣ на пристанищнитѣ работници, последнитѣ ще бедствуватъ, ще страдатъ и нѣма да иматъ никога желаното благоосъстояние.

За да може да се постигне високата цѣль — благоосъстоянието на пристанищнитѣ работници, трѣбва политиката на стопанската ни община да се съгласува съ политиката на пристанищната управа, т. е. тия два института да зарабатътъ съвместно за благоосъстоянието на това

гражданство, което полага трудъ въ пристанището, а не стопанската ни община да се отчужди отъ пристанищния институтъ. Тази отчужденостъ е противъ интереситѣ на гражданството, и следователно, единствената мѣрка, която следва да се вземе за запазване интереситѣ на варненското гражданство, е да се помолитъ тая стопанска управа да се оттегли или да се бламира.

Патриотично ли е да отнемеш залъка отъ устата на ония, които сж наши съграждани, на ония, които сж пролѣли своята кръвъ на полето на честта за своята родина, и да го дадешъ на пришелци, които нѣматъ нищо общо съ страната, въ която живѣятъ? Разумно ли е, да видишъ българинъ — работникъ да гладува, а пришелецътъ да се гои и да се подиграва съ него? — Не, не! Нека всички тия паразити, които смучатъ жизненитѣ сили на града ни, да се отстранятъ и вмѣсто тѣхъ да се поставятъ наши българи, коренни жители, които трѣбва да се покровителствуватъ отъ всички институти, които иматъ съприкосновение съ тѣхъ. Още отъ миналата година надлежната властъ е донесла, че има работници, пришелци, чужди подданици, които сж негодни за никаква работа и трѣбва да се отстранятъ и да се настанятъ български граждани. Обаче и до днесъ се правятъ оглушки на тия рапорти, на които номерата не ще изнесемъ, а тѣ се знаятъ тамъ, кждето сж изпратени.

Време е вече, стопанската общинска управа да се погрижи за своитѣ бедни граждани, които гладуватъ и бедствуватъ, като се застъпи тамъ, кждето трѣбва, за отстранение пришелцитѣ, като прелетни птици и настаняване на свои членове. Нека стопанството ни напусне това безразличие къмъ тоя въпросъ, като отдели отъ скъпото си време, отредено за курортната културностъ, да разреши тоя жизненъ въпросъ за сждбата на безработници-граждани.

Дим. Ивановъ

Първата вечеринка.

Варненското Културно Просв. Д-во „Варненски Кореняк“ даде първата си вечеринка на 3 Мартъ т. г. въ салона „Алказаръ“. Вечеринката се откри съ свирене отъ оркестра „Шуми Марица“, посрещната съ ставане на крака и ржкоплескание. Следъ това председателя на Д-вото г. Мановъ каза нѣколко подходящи думи: „следъ двегодишенъ упоритъ и настойчивъ трудъ, по инициативата на младежитѣ, днесъ за пръвъ пжтъ се събрахме тукъ за да прекараме семейно нѣколко приятни и весели минути. Неволно си помислихъ за ония перипетии, които прекара Д-вото ни. Днесъ то е стабилизирано и се грижи за благоосъстоянието предимно на своитѣ членове, и за ония съзнателни наши съграждани, които иматъ преди всичко и надъ всичко интереса на гр. Варна. Ние сме доволни, че скоро ще можемъ да пожнемъ плодове въ нашия трудъ, защото ще създадемъ условия, които ще позволятъ единъ сносенъ животъ на кореннитѣ жители. Ние сме още младо дружество, членоветѣ на които до днесъ се броятъ до 1400 редовни членове, въодушевени и сплотени за осъществение идеала на Д-вото. Ние подържаме печатанъ органъ за разпространение идеитѣ на Д-вото и неговитѣ права. Ние особено сме горди и добиваме смелостъ за да вървимъ напредъ, по правия пжтъ, който сме очертали. виждайки въодушевлението и готовността на младитѣ членове на Д-вото ни да се жертвуватъ за благата на родния ни кжтъ — гр. Варна и на България. Ние искаме, щото стопанството ни да цѣфти за гражданството.

Тази е задачата на Д-вото ни, която ще се стараемъ, съ общитѣ усилия на всички стари и млади членове негови, да приведемъ въ изпълнение. Като виждаме, че въ лицето на всички присжтствующи се открива надеждата за свѣтло бждще на Д-вото ни, отъ мое име и отъ името на настоятелството изказвамъ

чувствителна благодарностъ за вашата любезна отзивчивостъ на тая наша среща, и ви пожелавамъ добро и весело прекарване. Благодаря сжщо и на ония, които имаха добрината да подарятъ предмети за лотарията. Нека тия срещи се зачестятъ за да се опознаемъ още по-добре, да уякчимъ нашитѣ връзки, и тъй сплотени да изпълнимъ нашия дългъ — съ гордо чувство къмъ града ни и къмъ гражданството, че сме добри синове на родината ни. Да живѣятъ нашитѣ гости и всички кореняци! „Ура!“

Салона екна отъ ура! — Оркестра веднага засвири „марша на кореняцитѣ“, който се посрещна съ ржкоплескание.

Танцитѣ се откриха съ хоро и ржченици.

Имаше томбола „алегри“ и наддавание на печена пуйка, хлѣбъ и шише италианско вино и 2 торти.

Сумата 3000 лв. се събра отъ първото наддавание, на което последния бѣ г. Пандели Зенгиновъ.

Сумата отъ 1000 лева за второто наддавание отъ единъ гостъ.

Салонътъ бѣ препълненъ и много членове и гости се върнаха по нѣммане мѣсто. Веселието трая до 5 часа сутринята, когато всички се разотидоха доволни отъ тая задушевна и интимна вечеринка.

Хроника

Бесѣда. На 25 Мартъ т. г. нашия сътрудникъ г. Жеко Ив. Жековъ, държа бесѣда предъ членоветѣ на Д-вото ни на тема: „Чувството на законностъ“. Салона на клуба бѣ препълненъ отъ слушатели, които останаха доволни отъ освѣтленията, дадени отъ г. Ж. Ив. Жековъ, по въпроса и му поблагодариха съ ржкоплескание.

На 2 Априлъ 10 ч. пр. пл., въ клуба на „Варненски Кореняк“ ще има рефератъ отъ г. Димитръ Янакевъ на тема: „Организация, дисциплина, права и задължения“ на членоветѣ.

Поканватъ се всички членове да присжтствуватъ.

Зимно, пролѣтно, лѣтно и есенно курортно бюро единствено въ курортна Варна се намира. Блазе ни! Въ кой курортъ има толкова хора, които презъ цѣлата година да го посещаватъ, освенъ въ Варна? Улицитѣ гжмжатъ отъ курортисти и следователно стопанската ни община се принуждава да държи бюрото презъ цѣлата година, като назначава за гоение, жадни партизани — надничари, които получаватъ пенсии и пр.

Прехраната въ общината е действително институтъ за прехраняване на лица, които получаватъ пенсия, иматъ кжца — палати, обезпечени материално, и получаватъ надници. Ето това се казва партизанщина! Това се казва разточителност!

Важно. Всѣки, който иска да пжтува отъ Варна за странство, трѣбва да взема виза отъ мѣстното управление на държавната безопасностъ, иначе ще бжде върнатъ отъ границата.

Научаване се, че отстраняватъ се нѣкои пришелци, по напреднала възраст, отъ пристанището. Това не е достатъчно. Трѣбва да се погледне на въпроса по дълбоко и по-сериозно. По тоя въпросъ даваме статия днесъ въ вестника.

Варненски музей. Презъ м. Мартъ сж постжпили следнитѣ предмети: документи, фотографии и ордени на покойния опѣлченецъ Ат. Ивановъ чрезъ г. В. Драгулевъ; фотографии на разни събития отъ Хр. Мирски; бронзова монета на Лизимаха отъ Д. Стаменовъ; мраморни капители и фрагменти отъ Нерсесъ Агоповъ; голѣмъ турски печатъ отъ Еникѣйската община; монети и глиненни фрагменти отъ Д. Златарски; глинена стомна, стъклена чаша и женска глава отъ варовикъ чрезъ Варненското градоначалство; бронзова монета на К. Великий отъ В. Върбановъ; стари книги и икони отъ

П. Занетовъ; монети отъ П. Абаджиевъ; револверъ, стара система отъ Н. Семковъ. Разни печатни произведения отъ печатницата на „К. Николовъ“, която, както и другитѣ печатници, упоменати въ миналия брой на вестника, ще подарява отъ своитѣ произведения. Дружеството изказва своята благодарностъ на дарителитѣ.

Варненското К. П. И. Дружество „Варненски Кореняк“ известява на своитѣ членове, че дружествения клубъ се помещава на ул. „6 Септемврий“ № 23, въ бившия клубъ на Б. Н. С. „Кубратъ“, горния етажъ. Въ клуба е уреденъ бюфетъ съ образцова чистота. Всѣки посетителъ ще остане доволенъ отъ добрата обстановка и редъ.

Незнание или небрежностъ

Една практика има въ общината, която до сега не е отмѣнена. Тя се състои въ следното: притежателъ продава единъ недвижимъ имотъ — кжца на друго лице, промѣната става въ окр. дан. управление, у бирника, у общ. финансово управление. Тука се спира промѣната и не отива ни при отдѣлението на водитѣ, на смѣтта, канала и електричеството. Тия отдѣления търсятъ все стария притежателъ, отъ когото искатъ такситѣ. Време е да се поправи тая грѣшка за да се избавятъ старитѣ притежатели отъ безкокоиствия и неприятности.

„Безкултурностъ“. Общинската управа мисли, че като полага неуморни грижи, по нейното самохвалство, за културното повдигане на града, ще може да всѣе култура между гражданството, което се намирало въ „безкултурностъ“. Всѣка проява на спиране културната работа означавало тържеството на чужди интереси, на чужди култури. Съ тия думи се хвърля обиди на общинскитѣ съветници, които, съ решението си за премахване принудителността на театралнитѣ марки за покриване театъра, сж спрели културната работа на управата и съ това сж способствували на тържеството на чужди интереси, или на *безкултурността*. Тая държозъ произлиза отъ това, че управата иска да наложи *своето* на общ. съветници, които запазватъ гражданскитѣ интереси, а не чужди. Ужасна, мръсна клевета! — Общ. съветници иматъ ли съзнание и ще ли преминатъ тая обиди съ млчание?

Скрѣбна вестъ. На 15 Мартъ т. г. се помина Димитръ Н. Керанковъ, на 64 г. възраст, членъ на Културно-просвѣтно икономическо д-во „Варненски кореняк“, и опѣлото му се извърши на 16 мартъ въ църквата „Св. Петка“. Изказваме нашитѣ съболезнования на семейството му. Миръ на духа му!

За отчуждение на мѣстата и зградитѣ до приморската градина писахме въ миналия брой. Щѣхме да изтъкнемъ *скрититѣ* причини за това отчуждение, но благодарение на обстоятелството, че Министерството на Благоустройството не е утвърдило тоя проектъ, защото не е изтъкната вътрешната мисль за отчуждението и защото стопанството ни не разполага съ милиони. Планътъ е осуетенъ!

Историческитѣ данни за Одесусъ (стара Варна), обнародвани въ нашия вестникъ *вкратце* отъ сътрудника ни г. Жеко Ив. Жековъ отъ 1 брой до 12 брой влчително се приключватъ и съобщаваме на варненското гражданство, че ще се издаде отдѣлна брошура, попълнена, на 27 юлий т. г. — 50 годишнината отъ освобождението на града. Всички варненски граждани, които не сж чели тия исторически данни, ще иматъ възможностъ да ги прочетатъ изцѣло. Налага се дългъ на всѣки варненски гражданинъ да знае историята на своя градъ.

Умоляватъ се г-да абонатитѣ на вестника, отъ града и провинцията да побързатъ и издѣлжатъ абонаментитѣ си, тъй като първата годишнина изтича на 1 Май т. г.

Печатн. и Хромолит. „Просвѣщение“ на П. Зенгиновъ — Варна. Пор. № 154